

Театр ім. Кропивницького починає сезон п'єсою про чоловічий стриптиз

04.09.2020 (10:31)

Євген Курман. Фото з Facebook

Як ви ставитеся до стриптизу? По-вашому, це непристойно, смішно, огидно чи вау? Історію про те, як шестеро чоловіків вирішили підзаробити стриптизом, 4 та 5 вересня покажуть на сцені Кіровоградського академічного обласного українського музично-драматичного театру імені Марка Кропивницького.

Прем'єрою вистави «LADIES` NIGHT. Жіноча вечірка» починає театральний сезон труппа нашого театру.

П'єсу в 1987 році написали новозеландці Ентоні Маккарті та Стівен Сінклер, і ось уже більше 30 років вона з незмінним успіхом іде на кращих театральних майданчиках світу. У 2001-му вона була удостоєна вищої театральної премії Франції «Мольєр» у номінації «Краща комедія».

Фабула така. Шестеро друзів – завсідники бару в невеликому містечку. Хлопцям 35-45 років. Здавалося б, вік, коли вже потрібно твердо стояти на ногах і навіть підводити якісь підсумки. Але кожен суботній вечір вони п'ють пиво, залицяються до дівчат і нариваються на бійку. Вони усвідомлюють, що подібні ігри вже не для них, але намагаються таким чином не відчувати себе невдахами, бо безробіття приклеїлося до них, як клей «Момент». На безгрошів'я і постійне відчуття приниженості наклалися проблеми з близькими.

Вони бачать у газеті оголошення, що в місто приїхало чоловіче стриптиз-шоу, вартість квитка якого – 200 баксів. Якщо сталевари нікому не потрібні, може, варто зважитися на безумство і перевчитися на стриптизерів?

Напередодні прем'єри ми зустрілися з режисером, заслуженим діячем мистецтв України Євгеном Курманом.

– Євгене Васильовичу, чому для нового сезону ви вибрали саме цю п'єсу?

– У неї дуже успішна доля. Вона в усьому світі користується попитом. Ми подумали, чому ми повинні позбавляти цього задоволення кропивничан. Вона сучасна, цікава і смілива. Її герої живуть у соціально складній ситуації кризи. Але вони знаходять в собі силу, готові на вчинок, який кардинально змінить зміст їхнього життя. П'єса життєстверджуюча.

А ще в ній є сила, про яку ми не дуже вміємо говорити і не дуже її розуміємо. Це сексуальність. По-перше, у нас є негативний історичний досвід, адже тема десятиліттями була табуована. У Радянському Союзі, як пам'ятаєте, сексу не було. По-друге, у нас немає до цього правильного ставлення. Сексуальність – найбільша сила, яка здатна гармонізувати життя. По суті, вся наша культура побудована на сексуальності: від античності до сучасності.

– У п'єси спочатку було три автори, але потім усе змінилося...

– Дійсно, у п'єси цікава доля. Написали її Ентоні Маккарті (відомий за такими біографічним фільмами, як «Теорія всього» про Стівена Хокінга, «Темна година» про Вінстона Черчилля і «Богемська рапсодія» про Фредді Меркьюрі. – Авт.), Стівен Сінклер (працював над сценарієм «Володар кілець: дві фортеці». – Авт.) і Жак Коллар. Але останній не дозволяв її нікому ставити. Тому Маккарті і Сінклер написали свій варіант п'єси і відкрили її для постановки. У фірми, яка має права на російський переклад, ми взяли дозвіл перекласти українською.

– Коли ви взяли п'єсу в роботу?

– Ми готували її до 8 березня, щоб зробити такий сучасний подарунок жінкам, але коронавірус нам сплутав усі карти.

– У п'єсі звучить дуже красива популярна музика...

– По-перше, ми повірили авторам, а також додатково підібрали музичні фрагменти, що відповідають авторському задуму.

– П'єса розрахована на дію, яка триває понад три години. Ваш варіант не такий.

– Ми врахували культурну різницю між західним і нашим театром. Західний – більш розмовний, і західний глядач переважно слухає тексти. Наша театральна культура – дієвіша, в ній більше мізансцени. Багатослівність заважає. Якщо можна зіграти, навіщо про це говорити?

– Ви говорили, що п'єса відома і популярна, а чим вона привернула особисто вас?

– П'єсу я знаю давно, з тих пір, коли її вперше поставили в Одесі десь у році 2000-му. Вже тоді я зрозумів, що хочу її поставити. Не як програмну, яка виражає моє художнє кредо, а як успішний, цікавий і репертуарно вигідний проект.

– Про що не потрібно забувати або скромно замовчувати...

– Навіщо замовчувати? Прийшов час, ми подивилися, подумали і вирішили, що можемо взятися за неї.

– Багато театрів ставлять п'єси на цю тему. Але як не перейти межю і не скотитися у вульгарність?

– Це покаже наш спектакль.

Фото Павла Волошина, «УЦ»

Поки ми розмовляли з Євгеном Курманом, на сцені йшла репетиція і розгорталися дуже комічні і водночас драматичні події.

Герої – прості хлопці, які звикли до важкої праці й живуть у системі досить примітивних уявлень про те, що добре і погано, правильно і неправильно. Спочатку вони називають жінок, які дивляться чоловічий стриптиз, стурбованими, а чоловіків, що його показують, – гомиками. Фактично повторюють, не осмислюючи, те, що чули від представників свого соціального прошарку, де стриптиз – добре оплачувана ганьба. При цьому в своєму особистому житті вони навіть не можуть чітко сформулювати, що вони відчувають, втім, це не заважає їх почуттям бути справжніми, глибокими.

Зважившись на божевільний крок, ці брутальні хлопці відкривають в собі те, про що навіть і не підозрювали. У них, жалюгідних і кумедних, зашорених і зациклених на своїх страхах, ми бачимо особистостей, готових насамперед подолати себе. Причому подолати в дуже особистих, інтимних речах.

Спочатку вони навіть не можуть роздягтися, розкритися один перед одним. Але поступово руйнують власні уявлення про сексуальність, груба фізіологія йде, на її місце приходять відчуття гармонійності власного тіла і романтизму інтимності. Як не парадоксально, але все це присмачене хорошою порцією гумору.

Що править нервами? Ілюзії? Страх? Сором? Обставини? Обов'язки? Стереотипи? Наших героїв переполює величезне бажання змінити власне життя. По суті, перед нами маленькі і зайві люди ХХІ століття. Але на відміну від героїв Достоєвського або Ремарка ці хлопці усвідомлюють: якщо вірити в себе – немає нічого неможливого. Їх завдання не просто і не стільки заробити гроші, скільки примусити інших мріяти.

[Лара Гуріна](#)

журналіст CBN